

Ми всі – українці

Це – війна.

Кожен, хто знає історію Польщі, повинен згадати вересень 1939 року, коли нацистська армія вдерлася до нашої країни, щоб «захищати переслідуваних німців». Через два тижні Гітлерові допомогла советська армія, котра напала, щоб «захищати переслідуваних українців і білорусів»

Сьогодні путінська армія хоче «захистити» мирних громадян України від «українських фашистів і націоналістів», які нібито ведуть «політику геноциду» на території Донбасу.

Справді! Бандитський напад Путіна просто-таки повторює моделі Гітлера та Сталіна, а сам володар Кремля із розмахом, безпардонно використовує риторику найбільших тоталітарних бандитів ХХ століття.

Це – кінець світу, у якому ми жили від 1989 року. Поки що ми не можемо навіть уявити, якими будуть наслідки. Чи це початок світової війни?

Українці – це найнещасніший, мабуть, народ у Європі. Попри багаторічну, вперту, героїчну боротьбу їм не вдалося створити й захистити власну державу. Вони були жертвами русифікації та денаціоналізації, дискримінації та репресій, їх кидали у в'язниці й піддавали тортурам. Вони стали жертвами сталінського терору 1930-х років і Голодомору, вони гинули від рук нацистських окупантів, а відтак і сталінських катів.

А кожне їхнє покоління далі твердило – «ще не вмерла Україна».

Сьогодні ці слова звучать у відповідь на мерзенні, підлі і брехливі заяви Путіна.

Цей підполковник КГБ сприймає світ як свою приватну тюрму, де кожен є його власністю, де будь-кого можна посадити чи вбити. Анну Політковську вбили за те, що вона написала правду про злочини в Чечні. Бориса Немцова вбили за те, що він був популярним політиком російської демократії. Посадили також Михайла Ходорковського – за те, що він наважився публічно критикувати корупцію в путінському режимі. Алексей Навальний сидить сьогодні за те, що говорить голосом тієї Росії, яка не хоче носити форму путінського лакея.

Світ повинен про це знати, якщо має відвагу бути мужнім і якщо не хоче дозволити, аби сьогодні перемогла отрута згоди з цією злочинною політикою. Сьогодні мовчання стає ознакою боязкого сприйняття, ознакою капітуляції перед цією злодійською силою.

Кожен мусить згадати наслідки згоди демократичного світу на вимоги тоталітарних режимів у Мюнхені 1938 року чи в Ялті 1945 року. Це були ознаки поступки насильству. Чемберлен і Даладьє в Мюнхені вірили, що будують мир для покоління, – а відкрили Гітлерові шлях до завоювань. Рузвельт вважав, що переконає Сталіна раціональними аргументами, а подарував йому половину Європи.

Не йдімо цим шляхом.

Сьогодні треба чітко і голосно сказати: ми всі – українці. У Варшаві чи Парижі, у Берліні чи Празі, у Лондоні чи Будапешті треба голосно висловити одне: українці зараз воюють не лише за себе, а й за «за нашу і вашу свободу».

Адам Міхнік.
Переклад: **Igor Icaev**